

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска црква адвентиста седмог дана — Број петнаест

Jeff Pippenger

2025-12-21

Број петнаест

Тврдим да је важно разумети повезаност симбола четири нараштаја са поруком позне кише, како би постојала најбоља нада да ће се препознати значај прва четири стиха првог поглавља Књиге пророка Јои́ла. Јоил пева песму о винограду, али његова уводна строфа јесте пророчко повезивање завета са четири нараштаја.

И рече Авраму: Знај поуздано да ће семе твоје бити дошљак у земљи која није њихова, и служиће им; и тлациће их четири стотине година. А и народу коме ће служити ја ћу судити; и после тога изаћи ће с великим имањем. А ти ћеш отићи к оцима својим у миру; бићеш погребен у доброј старости. Али у четвртом нараштају вратиће се овамо, јер безакоње Амореја још није навршено. Постање 15:13–16.

Овај одломак је пророштво које се испунило кроз живот Мојсија. Када књига пророка Јои́ла започиње песму о винограду указивањем на четири нараштаја све већег разарања, она тиме усклађује књигу пророка Јои́ла са пророчким четвртим и последњим нараштајем. Тај нараштај је Петров „изабрани род“, који је позван из таме у Његову „чудесну светлост“. Они су супротстављени свом нараштајном пандану, представљеном као пород аспидин. Тај четврти и последњи нараштај представљен је Јованом, који је симбол сто четрдесет и четири хиљаде, који су „позвани, и избрани, и верни“.

Pozvani 11. septembra, izabrani u Ponoćnom pokliču i verni u krizi nedeljnog zakona, kao što su Leviti bili verni u pobunama sa zlatnim teletom za Aronovih i Jerovoamovih dana. Duše koje se u trećoj glavi Malahije prečišćavaju kao srebro jesu Leviti koji bivaju izabrani tokom poruke Ponoćnog pokliča, jer se pečačenje izvršava sa izlivanjem Svetoga Duha i posredstvom njega.

У претходном чланку изнели смо линије из историје Мојсија, кога сестра Вајт поистовећује са алфом библијског пророштва, који се пророчки повезује са Христом као омегом библијског пророштва. Мојсије је камен темељац, а Христос је заглавни камен. Обојица су симболи избављења од греха, као што је то представљено избављењем из Египта посредством Мојсија. Ипак, сва пројављивања Божје силе која су се збила преко Мојсија била су далеко надмашена када је Христос потврдио савез с многима за једну седмицу. Мојсије је алфа, а Христос је омега, и омега је број „22“, а алфа је број „1“.

Када се бавимо Мојсијем, налазимо да је избављење које прожима његово пророчко сведочанство смештено у воду. Његово избављење из воде Нила при рођењу било је праслика Ноја у ковчегу. Крштење на Црвеном мору подудара се са Нојем и осморо у ковчегу, што се заузврат подудара са крштењем Исуса Навина на реци Јордану, које је Христос поновио на том истом месту. Сведочанство Мојсијево почиње избављењем на реци

Нилу и завршава се на обалама реке Јордана. Христово крштење било је Његово помазање да сведочи током три и по године које су водиле ка Његовој смрти, која је била представљена на почетку, при Његовом крштењу. При Његовом васкрсењу било је неколико капи, до пуног изливања на Педесетницу.

Божје заветно обећање човечанству почиње са Нојем, а Његово заветно обећање изабраном народу кроз Авраама испуњено је са Мојсијем. Мојсије, алфа, предобразио је Исуса, омегу, који ће доћи и потврдити завет са „многима“, а не само са изабраним народом. Као праобраз Христа, Мојсијево рођење сагласно је завету датом Ноју, са дугом као знаком за све људе. Мојсије је такође сагласан са заветом датим изабраном народу, са обрезањем као знаком за изабрани народ. Мојсијево заветно дело било је са „многима“, а не једноставно са изабраним народом. Да то није био случај, они не би непрестано били мучени мешаним мноштвом.

Usred svih raznovrsnih „voda izbavljenja“ predstavljenih tokom čitavog Mojsijevog života, krštenje u Betavari na reci Jordanu povezuje početak zavetne istorije drevnoga Izraela u Obećanoj zemlji sa završetkom te istorije, tokom sedmice u kojoj je Hristos potvrdio zavet s mnogima. Hristovo krštenje usklađeno je sa krštenjem drevnoga Izraela, i obe istorije govore o Njegovom vaskrsenju kada je udahnuo nekoliko kapi dažda, pre obilnih pljuskova na Pedesetnicu pedeset dana kasnije. Celokupna linija alfe i omega, od Mojsija do Hrista, prikazana je unutar voda izbavljenja.

„Поучавајући ове ученике, Исус је показао важност Старога завета као сведочанства о Његовој мисији. Многи који исповедају хришћанство сада одбацују Стари завет, тврдећи да више није ни од какве користи. Али такво није Христово учење. Толико га је високо ценио да је једном приликом рекао: ‘Ако не слушају Мојсеја и пророке, неће се дати уверити ни ако неко из мртвих устане.’ Лука 16:31.

„То је Христов глас који говори кроз патријархе и пророке, од Адамових дана па све до завршних приказа времена. Спаситељ се у Старом завету открива исто тако јасно као и у Новом. Управо светлост из пророчке прошлости износи живот Христов и учења Новог завета у јасноћи и лепоти. Христова чуда су доказ Његовог божанства; али снажнији доказ да је Он Искупитељ света налази се у поређењу пророштава Старог завета са историјом Новог.“ Чежња векова, 799.

У чланцима који се баве књигом пророка Јоила, „упоређивали смо пророштва Старога завета са историјом Новог“, као и са историјом савременог духовног Израиља. Било да је реч о Старом или Новом завету, или о историји три анђела која је започела 1798. године, све те линије представљене су као „глас Христов“. Писано сведочанство Библије и Духа пророштва јесте глас Христов, а глас Христов јесте глас Онога који је Реч Божја.

„Глас“ Речи Божје јесте Божја порука онако како је представљена у Његовој писаној Речи. Његова порука у последњим данима јесте порука позног дажда, која укључује рани дажд, а затим рани и позни дажд, према Јоилу.

Јован Богослов представља сто четрдесет и четири хиљаде који се враћају старим стазама, јер он чује „глас“ иза себе. Тај „глас“ иза њега јесте глас Христов „од дана Адамових“ па надаље.

И окренух се да видим глас који ми говораше. И окренувши се, видех седам златних свећњака. Откривење 1:12.

Овај стих представља прелом у првом поглављу, јер је до претходног стиха Јован био на острву које се зове Патмос, али се у дванаестом стиху окреће, и од тада је Јован у Небеској Светињи. Када се окреће, то чини зато што је у десетом стиху чуо глас иза себе.

Бијех у Духу у дан Господњи, и зачух за собом глас велики, као трубу, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: Што видиш, напиши у књигу и пошаљи седморим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. Откривење 1:10, 11.

Јован представља оне који чују Христов глас иза себе. Он чује Јеремијину трубну поруку да се врате на старе стазе, на стазе којима зли нису хтели да ходе, и опомену трубом коју одбијају да слушају. Јован је послушао, и глас иза њега објавио је за себе да је Алфа и Омега — Онај који, заједно са старом стазом, показује нову стазу.

И наред седам свећњака неко сличан Сину човечијему, обучен у хаљину до ногу, и опасан по прсима златним појасом. Глава његова и коса беху беле као вуна, беле као снег; и очи његове као пламен огњени; и ноге његове као сјајна бронза, као усијане у пећи; и глас његов као хука многих вода. И у десној руци својој имаше седам звезда; и из уста његових излажаше оштар мач с обе стране наоштрени; и лице његово беше као сунце кад сија у сили својој. Откривење 1:13–16.

У дванаестом стиху Јован се окреће и види визију Христа коју сестра Вајт доводи у склад са визијом Христа коју је имао Данило, а то је визија коју су имали Исаија, Јеремија, Језекиљ и Павле.

„С искреном чежњом очекујем време када ће се догађаји дана Педесетнице поновити са још већом силом него том приликом. Јован каже: ‘И видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове.’ Тада ће, као у време Педесетнице, народ чути истину која му се говори, сваки човек на своме језику.

„Бог може удахнути нови живот у сваку душу која искрено жели да Му служи [Адам и Језекиљева долина костију], и може дотаћи усне живим угљем са жртвеника [Исаија], те учинити да постану речите у Његовој хвали. Хиљаде гласова биће прожете силом да објављују чудесне истине Божје Речи. Муцави језик биће разрешен [Исаијин други језик], а плашљиви ће бити оснажени да храбро сведоче за истину. Нека Господ помогне Своме народу да очисти храм душе од сваке нечистоте [Малахијеви Левити], и да одржава тако тесну везу с Њим да може бити учесник позног дажда када буде изливен.”

Review and Herald, July 20, 1886.

Виђење које разматрамо обухвата и опис Христовог гласа. Када се Јован окреће и чује Христов глас, он је као хук „многих вода“. Када Христов глас говори о Његовом завету с људима или са изабраним народом, он је повезан с многим водама. Порука Данила седам до девет била је отпечаћена 1798. године, а потом је 1989. године била отпечаћена порука Данила десет до дванаест. Година 1798. повезана је с гласом реке Улај, а 1989. је глас реке Хидекел.

„Светлост коју је Данило примио од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Сенара, сада су у процесу испуњења, и сви предсказани догађаји ускоро ће се збити.“ Testimonies to Ministers, 112.

Река Јордан је веза између алфа савезне историје и омега савезне историје древног Израела. Реч Јордан значи „онај који силази“ и представља Христа, „великог Силазитеља“.

Нека овај ум буде у вама, који је био и у Христу Исусу: Који, будући у обличју Божјем, није сматрао отимањем то што је једнак Богу; него је понизио самога себе, узевши обличје слуге, поставши сличан људима; и по спољашњем виду нађе се као човек, понизио је самога себе и био послушан до смрти, и то до смрти на крсту. Филипланима 2:5–9.

Река Јордан представља Христа, „великог силазника“, а Јордан је веза између алфа и омега историје изабраног Божјег народа, коме је дат виноград да га одржава. Мојсијеве воде избављења представљају Христов глас, који се може чути ако би се душа само окренула, да чује „глас иза себе“, а глас који би тада чула јесте — глас многих вода. Од Нојевог потопа до разорења Јерусалима 70. године нове ере, воде избављења изложене су као путокази за Божји заветни народ. Ти путокази представљају унутрашњу историју Божјег коначног заветног народа, сто четрдесет и четири хиљаде. Вода која снабдева реку Јордан потиче од росе и снега који се нагомилавају на гори Хермон, одакле извиру изворишне воде Јордана.

Песма степена, Давидова. Гле, како је добро и како је мило кад браћа живе заједно у јединству! Као скупочено уље на глави, које се сливало на браду, на Аронову браду, и спуштало се до скутова његових хаљина; као роса ермонска, и као роса која силази на горе сионске; јер је онде Господ заповедио благослов, живот довека. Псалми 133:1–3.

Те воде такође образују Панову пећину, дубок вир смештен унутар пећине која се налази у Панијуму из Данила 11:13–15, и у Кесарији Филиповој у Петрове дане. Изворишне воде реке Јордана такође образују сатански вир Панове пећине. Глас многих вода указује да је велика борба између Христа и Сатане потекла на високим планинским врховима Хермонских гора.

И ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. Матеј 16:18.

Име „Ермон“ значи „свет, посвећен, предан или одвојен“, и представља симбол Неба, извора сваке воде и почетка велике борбе, као што је представљено „вратима пакла“, што је назив који је Исус дао Пановој пећини када је био у Кесарији Филиповој. У том оквиру име

Симона Варјоне било је промењено у Петар. Симон значи „онај који чује“, а Варјона значи „син голуба“. Симон је био симбол душе која је чула поруку Исусовог крштења, које је било представљено Светим Духом у облику голуба. Као онај који је чуо поруку Христовог крштења, Петар је промењен, представљајући 144.000. Петар је био запечаћен у Панијуму, што су стихови тринаест до петнаест у једанаестом поглављу Данила.

Од вода Ермона, река Јордан, симбол Христа — великог Силазника — завршава своје путовање у Мртвом мору. Са Неба, одакле потиче роса живота, Христос је сишао до смрти на крсту, коју представља Мртво море. Обала Мртваг мора јесте најдубље откривено копнено подручје на земљи. Река Јордан, која се спушта, спушта се до најниже водене површине на земљи, као што је Христос сишао до Своје смрти на крсту. Од воде живота до воде смрти, река Јордан представља силазак Христа са неба на крст.

Важне теме библијског пророчанства повезане су с водом, а библијско пророчанство јесте Христов глас, који је глас многих вода. Вавилонска блудница седи на многим водама, а воде Еуфрата пресушују да би се припремио пут царевима с истока, и трговци и цареви стоје издалека и наричу јер су лађе Тарсиса уништене усред мора, а завет са смрћу, који су прихватили пијанице Јефремове када су се сакрили под лажима, укида се преплављујућом поплавом папског закона о недељи.

Када се сестра Вајт позива на „велике реке Сенара“, она говори о рекама Тигру и Еуфрату. Те воде се могу пратити уназад до Едемског врта, где су оне трећа и четврта река које излазе из Едема.

И име трећој реци је Хидекел; то је она која тече источно од Асирије. А четврта река је Еуфрат. 1. Мојсијева 2:14.

Хидекел је Тигар, а, наравно, Еуфрат је био Еуфрат, мада се савремени историчари и теолози с тим не слажу. Они упорно тврде да Улај није био велика река, већ једноставно вештачки прокоп у Персији, а не у Сенару. Исти ти људски ауторитети тврде да су једине две реке од икаквог значаја које се доводе у везу са Сенаром биле Тигар и Еуфрат, а пророчица каже да су Улај и Хидекел били „велике реке Сенара“.

Речи пророчице о поруци воде противе се савременим стручњацима, као што су се и древни стручњаци противили Нојевој поруци воде. Обавештени смо да су два виђења представљена двома рекама у процесу испуњења, и стога ће се ускоро збити све што је унутар та два виђења представљено „двома великим рекама Сенара“. Порука повезана с тим рекама јесте глас Христов, јер је Његов глас као хука многих вода. Тигар и Еуфрат представљају велику пророчку тему, а њихово сведочанство повезано је са заветом који је алфа Мојсије изнео, а који је исти онај завет што га је омега Христос потврдио.

У пророштву Тигар представља Асирију, а Еуфрат Вавилон. У том односу они су две силе, које Јеремија представља као лавове, а које ће најпре одвести северно царство, а потом јужно царство у ропство.

Израиљ је расејана овца; лавови су га отерали: најпре га је прождрао цар асирски, а потом му је овај Навуходоносор, цар вавилонски, поломио кости. Јеремија 50:17.

И Асирија и Вавилон били су северни непријатељи у односу на било које царство Израиља, те су стога праслике лажног цара са севера — папске силе. У суштини, исте политичке и верске традиције спроводиле су те две силе које су проистекле из истог културног окружења, али је политичка структура Асирије наглашавала државничко умеће, док је Вавилон наглашавао црквено умеће, премда веома слично. Незнабожачки Рим и папски Рим на извесним нивоима су истоветни, али ипак, незнабожачки Рим представља државничко умеће, а папски Рим црквено умеће. Асирија је, у пророчком односу према Вавилону, била царство државничког умећа, за којим је следио Вавилон, слична сила која је наглашавала црквено умеће. Асирија је представљала незнабожачки Рим, а Вавилон представља папски Рим. Све четири од ових сила погازиле су Божју светињу и војску. Асирија је повезана с Тигром, а Вавилон с Еуфратом. То је у складу са исушивањем Еуфрата у књизи Откривења, да би се припремио пут царевима са истока, како је предочено делом Кира, који је скретањем Еуфрата оборио Вавилон. Вавилон је Еуфрат; Асирија је Тигар.

Цар севера у пророчанству осваја свет за време кризе недељног закона и потом пада, али то освајање се често представља као надирућа поплава. Прича о цару севера, како је представљена Асиријом и Вавилоном, симболизована је рекама, јер се та прича казује гласом многих вода.

Земља између двеју река назива се Месопотамија, што значи „земља између двеју река“. Те две реке представљају северну силу коју Бог употребљава да казни свој отпаднички народ расејавајући га у ропство. Један од приточних токова гласа многих вода налази се у имену „Паданарам“, које се у Писму спомиње само десет пута. Прво спомињање је повезано са заветом, јер указује на крвне корене Ревеке, жене Исакове. Стих каже:

А Исаак имаше четрдесет година кад узе за жену Ревеку, кћер Ватуила Сирца из Падан-Арама, сестру Лавана Сирца.

Крај четрдесет година показан је на основу три Мојсијева сведока као онај који води ка Кадису, 1863. години и недељном закону. Исаков брак је заветни брак који представља брак Христа са сто четрдесет и четири хиљаде у време недељног закона, што је 1863. година, што је Кадис, што је крај једне четрдесетогодишње заветне историје. Ревека је била кћи једног Сирца и сестра Лавана Сирца, (који је у следећем нараштају заветне историје нарушио завет са Јаковом, сином Исаковим.)

Ватуил значи „кућа пустоши“ или „пустошитеља“, те је Ревека била кћи „куће пустошитеља“. Сирија значи висораван и плато, а Падан-Арам значи Месопотамија, или земља између. Ревека је потицала из крвне лозе Сиријаца који су дошли из Месопотамије, висоравни између „Тигра асирског“ и „Еуфрата вавилонског“, који представљају лавове којима се Господ послужио да расеје своје отпадничке овце. Кућа пустошитеља сјединила се с кућом Божјом у браку Исака и Ревеке. Није случајност што се при првом помињању Падан-Арама први пут помињу и ове две реке, које представљају пророчног цара севера,

представљеног као набујалу поплаву, у 1. Мојсијевој 25:20.

Повезаност дома пустоши са Божјим заветним народом наставља се када Јаков бежи од Исава и доспева код свога ујака Лавана, те тамо служи два периода од по 2520 дана како би обезбедио следећи заветни брак. Један брак окончава се расејањем северног царства Израиља, а други брак окончава се расејањем јужног царства. Када су се раздобља расејања та два царства, редом, окончала 1798. и 1844. године, брак који је Јаков настојао да оствари током два периода од 2520 био је испуњен, пошто је Женик дошао на свадбу 22. октобра 1844. године.

Да ли се, дакле, Христос оженио Лијом, што значи „уморна и изнурена“, или се оженио Рахилом, што значи „добар путник“? Лија и Рахила представљају две класе девојака путница: једну девојку која се „умара“ и једну девојку која „добро путује“ на путу да се уда за Јакова 22. октобра 1844.

„Иза њих, на почетку стазе, беше постављена блистава светлост, за коју ми анђео рече да је „поноћни поклич“. Та светлост је обасјавала целу стазу и давала светлост њиховим ногама, да не би посрнули.

„Ако су држали свој поглед чврсто уперен у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су сигурни. Али убрзо су неки клонули, и рекли да је град веома далеко, и да су очекивали да су већ раније ушли у њега. Тада би их Исус охрабрио подижући своју славну десну руку, а из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентним народом, и они су клицали: „Алилуја!“ Други су непромишљено порицали светлост иза себе, и говорили да није Бог био Тај који их је довео тако далеко. Светлост иза њих се угасила, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су посртали и изгубили из вида циљ и Исуса, и склизнули са стазе доле у мрачни и зли свет испод.“ Early Writings, 15.

Године 1844, филаделфјски милеритски покрет ушао је у брак. Брак од 22. октобра 1844. раздвојио је две класе богослужитеља представљене Рахилјом и Лижом. Рахилја представља класу која је успешно путовала стазом ка браку од 22. октобра 1844, али се Лижина класа уморила. Тада су биле раздвојене, и процес кушања трећег анђела започео је управо тамо где се завршио процес кушања Пonoћног поклича.

Брак је био започео, а потом је требало да буде довршен и испитан. Брак је био довршен 1846. године, и тада је започео процес испитивања трећег анђела. Године 1849. и 1850. Господ је по други пут пружао своју руку да сабере свој Остатак. Друга плоча Авакумова тада је била постављена у историју, као што је то било предочено другим сетом Заповести. Након што је Мојсије разбио први сет, други сет плоча био је изнесен. Карта из 1850. заменила је ону из 1843, а 1850. године испитивање древног Израиља као невесте Божјег новог завета наставило се према Кадису и 1863. години.

Године 1856, још воде из двеју река дошло је кроз перо Хирама Едсона. Светлост о „седам времена“ која је дошла кроз Едсоново перо била је светлост представљена двома рекама које су започеле своје пророчко сведочанство у Еденском врту. Еденски врт је симбол побуне

човечанства против Божјег закона, и место је одакле воде река Улај и Хиддекел започињу своје путовање. Оне путују кроз заветну историју, јер тај Врт, симбол побуне, уједно је и место где је било заклано јагње да би се обезбедила одећа која ће заменити смоквино лишће на Адаму и Еви. Заветна историја почиње заветом живота између Адама и Бога. Тај завет, симболизован дрветом живота, довео је до нарушеног завета од стране Адама и Еве, што је покренуло нови завет живота, када је Јагње заклано од постања света обезбедило одећу за наги и изгубљени пар. Две реке које теку из тог Врта на крају постају симболи сила које Бог употребљава као Свој штап карања.

О Асирче, штап гнева мога, и палица у руци његовој јесте негодовање моје. Послаћу га на народ лицемеран, и наредићу му против народа гнева свога, да плени плен и отима грабеж, и да их погази као блато на улицама. Исаија 10:5, 6.

Те две реке потекле су из Едема у родослов Ревеке и у њен савезни брак с Исаком, а потом даље до Јакова, где је вода те две реке представљена као два различита раздобља од по седам времена. Потом исте те две реке теку кроз последњих шест поглавља Данила, где су по три поглавља представљена сваком реком. Једна река представља умножење знања које је било отпечаћено у седмом, осмом и деветом поглављу, а друга река представља умножење знања које је било отпечаћено у десетом, једанаестом и дванаестом поглављу.

Поглавља седмо, осмо и девето представљена су као виђење на Улају, а Христос је на сличан начин приказан у поглављима десетом, једанаестом и дванаестом. У оба речна виђења, представљена кроз три поглавља, Христос је приказан како стоји на води.

И догоди се, кад ја, управо ја Данило, видех виђење и тражих његово значење, гле, стаде преда мном као обличје човека. И чух глас човечији између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, учини да овај човек разуме виђење. Данило 8:15, 16.

Виђење Христа у десетој глави слично је виђењу које је Јован посматрао у Откривењу, у првој глави, а у Даниловом виђењу у осмој глави Палмони је над водама, као што је био и у дванаестој глави, где је био одевен у лан.

„У време Гаврилове посете, пророк Данило није био у стању да прими даља упутства; али неколико година касније, желећи да сазна више о предметима који још нису били у потпуности објашњени, поново се посветио тражењу светлости и мудрости од Бога. ‘У то време ја, Данило, туговах три седмице пуне. Укуснога хлеба не једох, ни месо ни вино не уђе у уста моја, нити се помазах нимало.... Тада подигох очи своје и погледах, и гле, неки човек обучен у лан, а бедра му опасана чистим златом из Уфаза. И тело му беше као хрисолит, и лице му као муња, и очи му као буктиње огњене, и мишице његове и стопала његова као углачана бронза, а глас речи његових као глас мноштва.’“

„Нико мањи од самога Сина Божјег јавио се Данилу. Овај опис сличан је ономе који је дао Јован када му се Христос открио на острву Патмосу. Наш Господ сада долази с другим небеским весником да поучи Данила о ономе што ће се збити у последње дане. Ово знање било је дато Данилу и надахнућем записано за нас, на које су дошли крајеви света.“ Review and Herald, February 8, 1881.

У Хидекелском виђењу Христа у десетом поглављу, Христос је над водом и одевен у лан, а у Улајском виђењу Он је над водом. Виђење из Откривења 1 сагласно је са виђењем изложеним у Улајском и Хидекелском виђењу, где сестра Вајт указује да то није „ништа мање до личност самога Сина Божјег“. Када она поистовећује анђела из Откривења 10, каже да тај анђео није био „ништа мање до личност Исуса Христа“. Анђео у Откривењу 10 подиже Своју руку к небу и куне се Оним који живи у векове векова, што је повезано са виђењем Христа у дванаестом поглављу, који подиже обе Своје руке к небу и куне се Оним који живи у векове векова. У Откривењу 10 Он је над и водом и земљом.

Оно што постоји „између обала“ неке реке јесте вода, а Данило је чуо „глас човечији између обала“, дакле, глас је долазио од човека над водом, и тај глас беше хука вода реке Улај.

А двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бих на обали велике реке, која је Хидекел, подигох очи своје и погледах; и гле, један човек обучен у лан, коме бедра беху опасана чистим златом из Уфаза. И тело му беше као хрисолит, и лице му као муња, и очи му као жишци огњени, и мишице његове и ноге његове као углачана бронза, а глас речи његових као глас мноштва. ...

А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка; многи ће претраживати, и знање ће се умножити. Тада ја Данило погледах, и гле, стајаху друга двојица, један с ове стране обале реке, а други с оне стране обале реке. И један рече човеку обученом у лан, који беше над водама реке: Докле ће трајати крај ових чудеса? И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, кад подиже десницу своју и левицу своју к небу, и закле се Оним који живи до века да ће бити за време, времена и по времена; и кад доврши расејавање силе светог народа, све ће се ово свршити.

И чух, али не разумех; тада рекох: Господару мој, какав ће бити свршетак овога? А он рече: Иди својим путем, Даниле, јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће чинити безбожно; и нико од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. Данило 10:4–6; 12:4–10.

Велике реке Сенара, како их Сестра Вајт поистовећује, обе су повезане са виђењем у коме је Христос на води и говори, јер је Његов глас као хука многих вода. У оба виђења поставља се питање: „Докле?“ Обе реке су такође представљене у Даниловом „питању и одговору“ из осмог поглавља, које је средишњи стуб и темељ адвентизма. Ту су те две реке симболи „седам времена“ расејања и погаживања и светилишта и војске. Те две реке испуњавају своју улогу као Божји штап карања, да би потом утекле у милеритску историју првог анђела, где је Вилијам Милер открио свој први пророчки драгуљ, а то је била линија „седам времена“ у Левитској двадесет и шестој глави. Те две реке представљају два расејања од по 2520 година, која су извршила два лава, Асирија и Вавилон, представљени Тигром и Еуфратом, и, наравно, Лијом и Рахилом, кћерима Ревекине браће, чији се заветни брак догодио када је Исак имао четрдесет година, како је забележено у 1. Мојсијевој 2520.

Милер је изложио само расејање „седам времена“ над јужним царством Јудиним, које се испунило заједно са пророчанством о 2300 година 1844. године. Године 1856, „ново вино“ „седам времена“ означило је исто то расејање над северним царством, које се завршава 1798. године. Као прво пророчко откриће Вилијама Милера, вода реке Еуфрата појавила се као алфа-доктрина у историји првог анђела. Вода реке Улај појавила се са трећим анђелом. Алфа-откриће Милера било је седам времена представљено реком Улај, а омега-откриће Хирама Едсона било је седам времена представљено реком Хидекел.

2520 представља дужину раздобља која је иста за свако царство, али која почиње и завршава се у размаку од четрдесет и шест година. Година 1798. означава време краја и долазак првог анђела из Откривења четрнаест. Година 1798. јесте испуњење 2520 година расејања наведеног над северним царством посредством асирског лава. Година 1844. јесте испуњење „седам времена“ наведених над јужним царством и представљена је вавилонским лавом. Две реке су граничници историје порука првог и другог анђела, која се окончала доласком трећег 22. октобра 1844. године, када су и седма труба и јубиларна труба биле оглашене на антитипски Дан помирења.

Тада заповеди да затруби труба јубилеја десетог дана седмога месеца; на Дан помирења нека затруби труба по свој земљи вашој. Левитска 25:9.

Оглашавање седме трубе јесте симбол Христовог дела у сједињавању Његовог божанства са човештвом, и представљено је са 2300 година у виђењу на реци Улај; а оглашавање јубиларне трубе јесте симбол завета о земљи који је био прекршен и наведен на Божји народ, онога што је Данило назвао проклетством и заклетвом Мојсијевом, а што је Мојсије назвао „свађом завета Божјег.“

Да, сав Израиљ преступио је закон Твој, и одступио је да не слуша глас Твој; зато се на нас излило проклетство и заклетва која је написана у закону Мојсија, слуге Божјег, јер сагрешисмо Њему. Данило 9:11.

„Проклетство“ и „заклетва“ о којима је писано „у закону Мојсијевом“ јесу „седам пута“ из двадесет шесте главе Левитске књиге. Реч преведена као „заклетва“ јесте иста она јеврејска реч која је у Левитској књизи преведена као „седам пута“. Проклетство за кршење заклетве завета у двадесет петој глави изложено је у двадесет шестој глави, где Мојсије то проклетство означава као „препирку завета“.

И ја ћу ићи вама насупрот, и казнићу вас још седам пута за грехе ваше. И пустићу на вас мач, који ће осветити повреду завета мога; и кад се саберете у својим градовима, послаћу помор међу вас; и бићете предани у руке непријатељу. Левитска 26:24, 25.

Господ је навео мач лава Асирије на северно царство да их „казни“ предајући их „у руку непријатеља“, 723. године пре Христа. Четрдесет и шест година касније, 677. године пре Христа, јужно царство осетило је Мојсијево проклетство. Мојсијево проклетство јесте спор завета. Током четрдесет и шест година лавови Месопотамије били су употребљени од Бога да уклоне и погазе војску. На крају тог раздобља од четрдесет и шест година Навуходоносор

је разорио светињу. Војска из Даниловог питања у тринаестом стиху осме главе Данила била је поробљена од својих непријатеља током раздобља од четрдесет и шест година, које је достигло врхунац разорењем светиње, што је био и други предмет који је требало да буде погажен у тринаестом стиху. Када су те реке стигле до 1798. и 1844. године, редом, војска је била сабрана заједно као храм, јер је војска тело, а тело је храм. На крају тог раздобља храм подигнут током тих четрдесет и шест година требало је да се сједини са небеским храмом у браку Божанства са човечанством. Брак је између два храма, и оно што Бог састави не треба да буде растављено.

Вода Тигра дошла је до 1798. године, а вода Еуфрата дошла је до 1844. године. Непосредно пре доласка трећег анђела дошао је други анђео, а потом је на логорском састанку у Ексетеру, у Њу Хемпширу, од 12. до 17. августа 1844. године, била изливена вест Поноћног поклича. Ексетер значи „водена тврђава“, а на том логорском састанку одржан је и један кривотворени скуп у другом шатору, који је поставила једна група из Вотертауна, Масачусетс. Воде које су, према речима Сестре Вајт, потекле из Едема, управо су се спремале да буду разливане као „плимни талас“ дуж источне обале Сједињених Држава. Земљотрес који је покренуо тај плимни талас догодио се у Едемском врту када је Сотона покорио човечанство, изазвавши сеизмички потрес у Едему чији су таласи досегли до Поноћног поклича у милеритској историји. Тај плимни талас надире у Поноћни поклич у историји сто четрдесет и четири хиљаде, а талас који је започео земљотресом Адамовог греха досеже до земљотреса недељног закона из једанаестог поглавља Откривења.

Глас Христов јесте глас многих вода, а воде, сједињене, сачињавају поруку позног дажда. Исаија и његов син Сеар-Јасув стоје у трећем стиху седмог поглавља код језерца на путу горњег водовода, износећи поруку позног дажда у време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Тамо је Исаијино објављивање над безумним и злим царем Ахазом да ће Господ пустити на Ахаза воде Асирије, цара Сенахирима, и његова ће вода нарасти до грла.

И Господ ми опет проговори, говорећи: Зато што овај народ одбацује воде Силоамске, које теку тихо, и радује се Рецину и сину Ремалијином, зато, ево, Господ ће довести на њих воде реке, силне и многе, цара Асирског и сву славу његову; и она ће надоћи преко свих својих корита, и прелити се преко свих својих обала; и продреће у Јуду; плавећи и разливајући се, допреће до грла; и раширена крила његова испуниће ширину земље твоје, о Емануиле. Исаија 8:5–8.

Ахаз је одбацио воде које је Господ „послао“, те је Господ Ахазу „послао“ воде Асирије. Ахаз се „радовао“ савезу „Резина и сина Ремалијина“. Ахаз се „радује“ кривотвореној поруци позне кише, коју представљају Резин и син Ремалијин.

Ресин и син Ремалијин, који је Факеј, цар северног царства, представљају фалсификат Исаије и његовог сина. Безумни и зли цар Ахаз „радује се“ савезу који представљају десет северних племена Израилевих и Сирија, што је праслика незаконитог односа цркве и државе при недељном закону. Ахаз се радује, јер су стид и радост две супротне емоције којима надахнуће приступа онима који су представљени у расправи о позном дажду. Када је

Јеремија појео књижицу, она беше радост и весеље његовоме срцу, а Јоило нас обавештава да се Божји народ никада неће постидети. Ахаз је, као Лаодикијац, слеп, те се зато радује лажној поруци о води и одбацује Исаијину истиниту поруку о води. Требало би да се стиди што се узда у фалсификовану поруку позног дажда, представљену поплавом цара са севера, али је одбацио поруку Силоамску.

Порука Силоама у осмом поглављу Исаије јесте порука позног дажда. Бања Силоамска у Новом завету поистовећује се са бањом Силоамом. На јеврејском или грчком то значи „послан“. Било је нужно да Христос оде како би могао „послати“ Светога Духа. Исаија и Ахаз налазе се код бање Силоамске, а испит се заснива на томе хоће ли имати веру у бању Силоамску, како је представљена Исаијом и његовим сином, или веру у Рецина и сина Ремалијиног? Ахаз бира између двеју вода, вода Силоамских или вода цара асирског. Ахаз се радовао савезу и поруци које су представљали Рецин и син Ремалијин, те је зато примио поплаву пустошења, уместо воде која тихо тече у време његовог суда. Његов суд представља недељни закон када цар севера плави читав свет као потоп. То чини почев од недељног закона па надаље, када и поплава Поноћног вапаја такође захвата свет.

Ахаз се радује савезу десет северних племена и Сирије, и тиме се радује поруци која спаја цркву и државу, као што то представља сваки незаконити савез који се налази у Божјој Речи. Исаија представља Филаделфијца, а Ахаз Лаодикијца. Христос повезује Исаијино сведочанство са Својим сопственим када исцељује слепога човека, Лаодикијца, код бање Силоам.

И пролазећи, Исус виде човека слепа од рођења. И ученици Његови запиташе Га говорећи: Учитељу, ко сагреши, овај човек или његови родитељи, те се роди слеп?

Исус одговори: Ни овај сагреши, ни родитељи његови, него да се на њему јаве дела Божја. Мени ваља чинити дела Онога који ме посла док је дан; долази ноћ кад нико не може радити. Док сам у свету, светлост сам свету. Рекавши то, плуну на земљу, и начини кал од плувачке, и помаза калом очи слепоме, И рече му: Иди, умиј се у бањи Силоамској (што значи: Послан). Он отиде, дакле, и уми се, и врати се гледајући.

Зато суседи, и они који су га раније виђали да је слеп, говораху: Није ли ово онај што је седео и просио? Једни говораху: Ово је он; други: Налик је на њега; а он говораше: Ја сам. Тада му рекоше: Како ти се отворише очи?

Он одговори и рече: Човек по имену Исус начини блато, и помаза моје очи, па ми рече: Иди на бању Силоам и умиј се; и ја отидох и умих се, и прогледах. Јован 9:1–11.

Слепи човек, заједно с безумним и злим царем Ахазом, стављен је на пробу да ли ће своје поверење положити у Силоамски ribњак или у поплаву Асирије. Слепи човек зна да је слеп, а Ахаз је богат, обогатио се и ништа му не треба. Ахаз је луда девојка код ribњака познога дажда, а слепи човек мудра девојка. Воде које су Послане од, или воде које су послане из Асирије, јесу проба.

Басен је место где се вода сабира, а пророчки, басен је место где се сабирају различити потоци, реке, рукавци, мора, океани, језера, киша и роса — све „воде“ које представљају Христов глас. Басен позног дажда образује се од воде која тече из горњег басена. Басен представља вест позног дажда у контексту кушње. Ахаз је одбацио воде које тихо теку, али је слепи човек био послушан поруци повезаној с басеном. Исус је узео нешто од Свога божанства, представљено као „пљувачка“, и сјединио то с блатом, представљајући сједињење божанства с човечанством које Христос остварује у Светињи над светињама.

Христос је пљунуо на земљу и помешао Своју пљувачку да начини блато. Употребљено је поруку о сједињењу божанства и човечанства да помаже очи слепоме човеку. Порука представљена сједињењем божанства и човечанства јесте порука из 1888. године, и она је намењена да преобрази човека из стања Лаодикије у стање Филадельфије. Али та порука захтева људско учешће. Они морају отићи к бањи, а затим се опрати.

Сви сагрешише и лишени су славе Божје, али је Исус рекао да ни слепи човек ни његови родитељи нису сагрешили. Исус уклања питање кривице из стања слепога човека и препознаје га као човека који је подигнут да прослави Господа; а пророчки човек у библијском пророчанству који је подигнут ради тога да се „дела Божја јаве на њему“ јесте застава, коју сачињавају мушкарци и жене који су прешли из Лаодикије у Филадельфију. Застава је место где се дела Божја пројављују, јер је Његово дело било да сједини Божанство са човечанством (као што је представљено помазањем од блата), а трофеји тог дела јесу они који не само да су чули лаодикијску поруку, него и они који су следили пропис у тој поруци. Пропис за слепога човека био је да оде и умије се. Када је једном могао да види, није му било потребно да настоји да прослави Бога; околности које су га окруживале учиниле су да се то догоди.

Почело је Христовим приступом, а потом је уследило Христово дело. Последње Христово дело у небеској Светињи у односу на човека јесте да преобрази људско биће из долине мртвих сувих костију, или из стања мртвог на улицама, или из слепила потпуног као код слепог миша. Његово последње дело јесте да поново створи Свој народ по Својем облику, и то је управо оно дело које је учинио када је створио Адама од праха земаљскога, а затим у њега удахнуо дах живота. Последње дело јесте прво дело, јер је најпре начинио глину, а потом ту глину помазао животом Свога Духа. Код Адама је Дух био Његов дах, а код слепога човека то је била вода. У Језекиљевој долини мртвих костију то је била сабирајућа порука која је створила тело. Затим је порука о четири ветра била удахнута на тело, и оно је тада стало на ноге као силна војска.

Док је слепи човек још увек био слеп, Исус га је видео, а затим му приступио. Он приступа слепом човеку у оквиру питања које су покренули Његови ученици, омогућавајући тако Себи да успостави одговарајући пророчки оквир за ту илустрацију. „Дела Божја“ су пророчки симбол на многим различитим линијама сведока у Библији. Свако испољење „дела Божјих“ у Писму испуњава се у време позног дажда. Исус поставља контекст ове приче у оквирима последње поруке, како је представљена Илијом у последњим стиховима Малахије.

Родитељи и слепо дете нису осуђени као грешници, јер је ово време Божјих чудесних дела, а у то време срца отаца и срца деце биће обраћена да сагледају питање које је пред њима. А то питање јесте — да ли је слепи лаодикијски човек био промењен у помазаног филаделфијског човека. То је питање које стоји пред родитељима и дететом у време позног дажда, јер је то уједно и време суда. А време суда извршава се током трећег и четвртог нараштаја према пророчанству Авраамовог савеза. Слепи човек је последњи, четврти нараштај, а његови родитељи су трећи. У том раздобљу Илијина порука доводи породице у околности у којима су приморане да прихвате или одбаце поруку о бањи Силоамској. Безумни и зли цар Ахаз одбацио је поруку те бање, али ју је слепи човек прихватио. Илијина порука из Малахије постављена је у контексту проклетства пред велики и страшни дан Господњи.

Када је Исус уредио околности које разматрамо, у Свом сажетку о сврси чуда укључио је да Он тада мора радити, јер ће доћи време када нико неће моћи радити. Дело на које је упутио одвија се по дану, а престанак рада представљен је као ноћ. Његова се напомена односи на завршетак времена благодати.

Када Он доврши Своје дело суда, скида Своје свештеничке хаљине и облачи Своје хаљине освете. Када доврши то дело раздвајања изгубљених од спасених, дело спасења се завршава. Време милости се затвара и сада је ноћ када нико не може радити. Христова порука није била само лаодикијска порука слепом човеку, већ је то била Илијина порука постављена у оквир близине затварања времена милости, што је Христовим освећеним побудама да ради на спасавању душа.

Најпре је Христос приступио слепоме човеку, затим је припремио и нанео помаст, потом је дао упутства за дело које је слепи човек морао сам да учини, а једнако је важно и то да му се, док се прихвата тог дела, вид враћа. Када једном прогледа, он се преобразио из слепог Лаодикијца у Филаделфијца. Период преображења тих двеју цркава испунио се на почетку, од 1856. до 1863. године.

Тај период представља раздвајање пшенице и кукоља, и коначно печење сто четрдесет и четири хиљаде, који се потом подижу као застава. Слепи човек је одмах постао јавно жариште пажње — пошто се променио из Лаодикејца у Филаделфијца. Слепи човек јесте сто четрдесет и четири хиљаде, а зли и безумни цар Ахаз јесу некадашњи народ савеза који бива избљуван из уста Господњих. У истој тачки историје, Исус или употребљава Своју плувачку да помаже Свој народ новог савеза, или избацује народ старог савеза из Својих уста.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.

„Надолазећа криза“

„Sa nepogrešivom tačnošću Beskonačni vodi račun sa svim narodima. Dok se Njegova milost nudi kroz pozive na pokajanje, ovaj račun će ostati otvoren; ali kada se dostigne izvesna granica koju je Bog odredio, započinje služba Njegovog gneva. Tada se račun zatvara;

božansko strpljenje prestaje; nema više zastupanja za milost u njihovu korist.“

„Пророку је, док је погледом обухватао векове, наше време било стављено пред очи. Народи овога доба били су примаоци невиђених милости. Најизабранији благослови Неба били су им дати; али против њих су записани појачана охолост, лакомство, идолопоклонство, презир према Богу и ниска незахвалност. Они убрзано приводе крају свој рачун с Богом.

„Брзо се приближавају дани када ће у верском свету владати велика недоумица и пометња. Биће много богова и много господара; дуваће сваки ветар науке; а Сатана, одевен у анђелске хаљине, преварио би, кад би било могуће, и саме изабране.

„Универзални презир који се излива на истинску побожност и светост наводи оне који немају живу везу с Богом да изгубе страхопоштовање према Његовом закону. И како непоштовање према божанском закону постаје све очигледније, тако ће линија разграничења између оних који га држе и света, и цркве која љуби свет, постајати све јаснија. Љубав према Божјим прописима расте код једне класе, сразмерно томе како код друге расте презир према њима.“

„Велики ЈА САМ оправдава свој закон. Он говори онима који га укидају кроз олује, кроз поплаве, кроз буре, кроз земљотресе, кроз опасности на копну и на мору. Сада је време да Његов народ покаже да је веран начелу.

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Господ је пред вратима. На Маслинској гори Спаситељ је изложио призоре који треба да претходе овом великом догађају: ‘Чућете за ратове и гласове о ратовима’, рекао је. ‘Устаће народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима. А све је то почетак болова.’ Док су ова пророчанства доживела делимично испуњење при разорењу Јерусалима, она имају непосреднију примену у последњим данима.“

„Јован и други пророци такође су били сведоци страшних призора који ће се одиграти као знаци Христовог доласка. Видели су војске како се окупљају за бој, и како људска срца малаксавају од страха. Видели су земљу покренуту са свога места, горе бачене усред мора, валове његове где хује и узбуркани су, и горе како се тресу од набујалости његове. Видели су чаше Божјег гнева отворене, и помор, глад и смрт како долазе на становнике земље.“

„Већ се обуздавајући Дух Божји повлачи из света. И урагани, олује, несреће на мору и на копну, следе једни за другима у брзом низу. Наука настоји да све то објасни. Знаци који се умножавају око нас, казујући о скором доласку Сина Божјег, приписују се било чему другом осим правом узроку. Људи не могу да разазнају анђеле-стражаре који задржавају четири ветра да не дувају док слуге Божје не буду запечаћене; али када Бог заповеди својим анђелима да пуне ветрове, настаће такав приказ Његовог осветничког гнева какав никакво перо не може да опише.

„Криза је управо пред нама; али Божје слуге не треба да се уздају у себе у овој великој опасности. У виђењима датим Исаји, Језекиљу и Јовану, видимо колико је тесно небо

повезано са догађајима који се збивају на земљи. Видимо Божју бригу за оне који су Му верни. Свет није без владара. План будућих догађаја налази се у Господњим рукама. Величанство небеса држи у својим рукама судбину народа, као и бригу о својој цркви.

„Бог је открио шта ће се збити у последњим данима, да би Његов народ био припремљен да опстане против олуја противљења и гнева. Они који су били упозорени на догађаје што су пред њима не треба да седе у мирном ишчекивању надлазеће буре, тешећи себе мишљу да ће Господ заклонити Своје верне у дан невоље. Треба да будемо као људи који чекају свога Господа, не у беспосленом очекивању, него у озбиљном раду, с непоколебљивом вером. Сада није време да допустимо да нам ум буде обузет стварима од споредне важности.“

„Док људи спавају, Сотона активно уређује прилике тако да Господњи народ не задобије милост ни правду. Покрет за недељу сада напредује у тами. Вође прикривају право питање, и многи који се придружују том покрету ни сами не виде куда тежи подземна струја. Његова исповедања су блага и наизглед хришћанска; али када проговори, откриће дух аждаје. Наша је дужност да учинимо све што је у нашој моћи да отклонимо запрећену опасност. Требало би да народу изнесемо право спорно питање, те да тако уложимо најефикаснији протест против мера које ограничавају слободу савести. Требало би да истражујемо Писма и будемо способни да дамо разлог за своју веру. Пророк каже: ‘Безбожници ће безбожно чинити, и ниједан безбожник неће разумети; али ће разумни разумети.’“

„Важна будућност је пред нама. Да бисмо се суочили с њеним кушњама и искушењима, и да бисмо извршили њене дужности, биће потребна велика вера, енергија и истрајност. Али можемо славно тријумфовати; јер ниједна будна, молитвена, верујућа душа неће бити ухваћена у замке непријатељевих лукавстава. Цело Небо је заинтересовано за наше добро и чека да затражимо његову мудрост и снагу. Сваком противничком утицају, било отвореном или тајном, може се успешно одупрети, „не силом ни снагом, него Духом мојим, вели Господ над војскама.“ Бог је исто тако вољан сада као и у давнини да делује кроз људске напоре и да остварује велика дела посредством слабих оруђа. Нећемо задобити победу бројношћу, него потпуним предањем душе Исусу.

„Сада, док се милост још задржава, док Исус посредује за нас, учинимо темељан посао за вечност.“ Southern Watchman, 25. децембар 1906.